

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוו"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוו"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 17:11 | 17:26 | 17:17 | 17:28

מוצאי שבת 18:24 | 18:25 | 18:25 | 18:26

רבני תם 19:04 | 19:01 | 19:03 | 19:04

משכיל לדוד

ניסים שמלווים אותנו יום יום

זוכים לגאולה ולתיקון השלם עוד קודם מתן תורה.

מכל האמור לנו רואים, עד כמה הרפיון מן התורה גרם להרס אצל בני ישראל. ששורש של עמלק הכה שרשים בתוכם, והצליח לקרר אף אותם מן האמונה. עד שהקב"ה בכבודו ובעצמו נסבע שאין שמו שלם ואין כסאו שלם, עד שימחה שמו של עמלק כולו. ורק כשיאבד שמו וזרעו של עמלק, יהיה השם שלם והכסא שלם.

ועל זה צווח הכתוב (במדבר כ"ד כ') "ראשית גויים עמלק". כלומר, כיון שעמלק היה הראשון למרוד בהקב"ה, אחרי שכל העולם המליכו את ה' עליהם, לכן "ואחריתו עדי אובד", כמו שנאמר (דברים כ"ה י"ט) "תמחה את זכר עמלק".

ואם כנים אנו בכל זה, מובן שפיר מדוע לעתיד לבוא כל המועדים בטלים ורק חנוכה ופורים לא יתבטלו. כיון שדווקא חנוכה ופורים מזכירים לנו מידי שנה בשנה, שאם הגאולה התממהה עד עכשיו, זה משום שורש עמלק שהכה שרשים וקירר את בני ישראל בזמן צאתם ממצרים להיותם נרפים מדברי תורה. וכתוצאה מכך גדלה הקליפה והרחיבה מלכותה והמשיכה להרחיק את שם י"ה מ-ו"ה.

וכן מצינו, שהמן הרשע רצה להשמיד להרוג ולאבד את בני ישראל באותו הדור, משום שנהנו מסעודתו של אותו רשע, ובטלו מדברי תורה (מגילה יב). וכן מצינו אצל היוונים שכמעט והשכיחו תורה מבני ישראל [כמו שאנו אומרים: כשעמדה מלכות יון הרשעה על עמך ישראל, להשכיחם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך וכו']. משום שבני ישראל הלכו אחר תרבותם ובטלו מדברי תורה.

אבל למרות כל זאת, הקב"ה סייע לבני ישראל לשוב בתשובה, והתחזקו בעמלה של תורה, ונתן את אויביהם בידיהם. וכמו כן, בכל הדורות קמים עמים על בני ישראל, בבחינת המן והיוונים, שרוצים להשמיד ולהרוג אותנו, או לבלבל אותנו. והקב"ה רבוב רחמיו מסייע בידיו להתחזק בתורה, ומציל אותנו מכף כל אויבינו.

אם כן איפוא, בכל הדורות עושים בני ישראל חגים זכר לניסים שנעשו לאבותינו במצרים עד שנכנסו לארץ. כגון חג הפסח זכר ליציאת מצרים, שבועות זכר למתן תורה, סוכות זכר לענני הכבוד. מה שאין כן ניסים שנעשו בפורים וחנוכה, הם מסוג הניסים שנעשים לנו מידי יום ביומו. שהרי תמיד קמים עלינו לבלותינו עד עצם היום הזה.

ואף גם, אויבינו רוצים לבלבל אותנו מידי יום ביומו על ידי השפעתם הרעה עלינו, וכוונתם לבלות את הנשמה הקדושה שבתוכנו. וב"ה שהקב"ה מציל אותנו יום יום מלהתבולל, וזה ממש "ועל ניסוך שבכל יום עמנו".

לכן לעתיד לבוא, נמשך לחגוג את שני החגים שהשפיעו עלינו במשך כל הדורות, להציל אותנו מכליה והתבוללות. ונודה לשמו הגדול בקרבן תודה שאינו בטל על כך שהציל אותנו מידי המן הרשע ומכל הדומים לו, שקמו עלינו במשך כל הדורות, שלא נשתחחה התורה מאיתנו במשך כל הדורות. ונאמר לפנינו הללויה על אשר זיכה אותנו סוף כל סוף לתקן עולם במלכות ש-ד, בזכות השפעת שני החגים שהיו לנו; חנוכה ופורים.

על הפסוק באסתר (ט' כ"ח) "יומי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם", איתא בחז"ל (ירושלמי מגילה פ"א ה"ה) שלעתיד לבוא כל החגים והמועדים בטלים, אבל חנוכה ופורים לא בטלים.

וכבר ראיתי שמקשים הכיצד זה חגים מדאורייתא יתבטלו לעתיד לבוא, ואילו חגים שהם רק מדרבנן (חנוכה ופורים) לא יתבטלו. והדבר הפלא ופלא.

ונראה בזה. הנה מטרת בריאת העולם היתה, כדי שהקב"ה יתן את התורה לבני ישראל שיעסקו בה, כמו שאמרו חז"ל (בר"א א' א') בראשית, בשביל ישראל שנקראו ראשית ובשביל התורה שנקראת ראשית. ולא עוד, על ידי בני ישראל יבינו גם כל באי עולם הטועים בהבלי העולם הזה, שיש בורא עולם והוא המקיים ומחיה את העולם בזכות התורה שקדמה לבריאת העולם ושבוזכותה נברא העולם, כדאיתא (שם, א' ב') אסתכל קוב"ה הבאורייתא וברא עלמא.

כלומר, על ידי עמלה של תורה, בני ישראל ישיעו אוירה של קדושה וטהרה בכל העולם. עד כדי כך, שאפילו אצל הכופרים שבודו תבטל הכפירה ממוחם, ויאמינו בבורא עולם שנתן לבני ישראל תורה חוקים ומשפטים. כדי לידע האיך לחיות ולהתקיים. וממילא כתוצאה מכך אין ידי עשו וכל הדומים לעשו ולזרעו יוכלו להרע לבני ישראל.

והנה. בצאת ישראל ממצרים, בראותם ניסים גלויים מאת הבורא יתברך, התעלו על ידי כך בני ישראל, והגיעו לדרגה רוחנית גדולה מאד באמונה, עד שהכתוב מעיד עליהם (שמות י"ד ל"א) "ויאמינו בה' ובמשה עבדו", ואף גם זכו לגילויים גדולים, כדאיתא (מכילתא בשלח ב') ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי הכהן.

אלא, שלאחר ההתעלות שהיתה לבני ישראל, כאשר חנו ברפידים החלה הירידה שלהם. שכן רפו את עצמם מדברי תורה והרגישו עייפות, כדכתיב (דברים כ"ה י"ח) "ואתה עייף ויגע ולא ירא א-להים". כלומר, במקום להכין את עצמם לקבלת התורה על ידי עמלה של תורה, הם מתרפים מדברי תורה מבלי שתהא להם סיבה לכך. בכך פגמו בני ישראל בכח ההשפעה הרוחנית שהכניסה אמונה בלב אומות העולם שיאמינו בהקב"ה.

ועל כולנה גרמו במעשיהם שהוסר מעל עמלק שהוא נכדו של עשו הרשע, אותה יראת שמים שהיתה בו ממה שהשפיעו עליו בני ישראל מן האמונה בהקב"ה ובתורה הקדושה שהיתה בלבם בצאתם ממצרים, בטרם רפו ידיהם מן התורה.

משום כן, מיד כשסרה מעל עמלק אותה יראת שמים שהיתה, מרד מלכות שמים, ובא להרע לבני ישראל. ולא עוד, עיקר חטאו של עמלק היה, שבבואו למלחמה הוא הכניס קרירות באמונת ה' על ידי שהפריד את שם הוי"ו (י"ה מ-ו"ה). ואז ח"ו כמעט ולא היה תיקון לעולם במלכות ש-ד, על ידי עמלה של תורה.

והנה הדברים מבהילים. עד היכן הגיע הפגם של בני ישראל, כתוצאה מכך שרפו ידיהם מן התורה. שהרי אם היו ממשכימים לעמול בכל כוחם בצאתם ממצרים, במקצת פרשיות של תורה שהיו בידם קודם מתן תורה, הרי היו

הילולא דצדיקיא

יג - רבי משה פיינשטיין
מח"ס "שור"ת אגרות משה"

יד - רבי יעקב כהנא

טו - רבי חיים הכהן קמיל
ראש ישיבת אופקים

יז - רבי אברהם מנחם
מאלכסנדר מח"ס "אמרי מנחם"

יח - רבי אלכסנדר דיסקינד
מהורנדא מח"ס "יסוד ושורש
העבודה"

יט - רבי מאיר יחיאל הלוי
מאוסטרובצה

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במה מפטירין

הפטר השבוע:

"ויאמר שמואל אל שאול". (שמואל א. טו)

הקשר לפרשה: בהפטרה מוזכר ענין מחיית עמלק, שהוא מענין קריאת המפטיר בפרשת זכור, שבו מוזכר ענין מחיית עמלק על שיצא למלחמה נגד ישראל לאחר יציאתם ממצרים וקריעת ים סוף.

"ויגד לשמואל לאמר בא שאול הכרמלה והנה מציב לו יד". (שמואל א; טו. יב)

פירוש הפסוק הוא, שהנה שאול גרם את צרת המן [שלא הכרית את כל זרע עמלק כמצוות הבורא]. והתחילו ישראל בתענית ביום י"ד בניסן, והיו בסכנת חיים שהרי הכתבים נכתבו ביום י"ג בניסן ומרדכי ואסתר גזרו תענית למשך שלשה ימים. ומפשט הכתובים נראה שהתענית היתה בימים י"ד ט"ו וט"ז בניסן.

וזהו שאומר הכתוב "והנה מציב לו יד" - שאול מקיים צרת המן המתחילה ב"ד בניסן. (צווארי שלל)

"ויאמר חטאתי עתה כבדני נא נגד זקני עמי ונגד ישראל". (שמואל א; טו. ל)

צריך להבין; מה היתה מטרת שאול בבקשה זו "כבדני נא נגד זקני עמי ונגד ישראל", ומה התועלת בכבוד מדומה זה לאחר שמאסו ה' מהיות מלך על ישראל?

אלא יתכן שלא ביקש שאול דבר זה לכבודו סתם, אלא שאול השכיל בבקשה זו למנוע את עצמו מסכנת נפילה, ממדרגת "וימשחך ה' למלך על ישראל - למדרגת "וימאסך ה' מהיות מלך על ישראל".

ועל כן ביקש שאול משמואל שיאיט את מרוצת נפילתו, ולפחות יכבד אותו "נגד זקני עמי ונגד ישראל".

מטרתו היתה להתחזק במצבו הנחות שלא יחבט על ידי הנפילה וישמור על עשתונותיו, כך שלאילכד על ידי היצר האורב לו בשעה זו לאבדו מן העולם. (שיחות מוסר)

"ויספך שמואל את אגג לפני ה' בגלגל". (שמואל א; טו. לג)

תפס הכתוב לשון 'סיסוף' ולא 'הרג' או 'מיתה'. ודבר זה בא ללמדנו שכונת עמלק זרעו, לקרר את אמונתו ובהש"ת, ככתוב "אשר קרר בדרך".

וכדי לחזק את האמונה, כך מבאר רבי אברהם אביכזרשליט"א, נתן לנו השי"ת שלשה רגלים לזכר נפלאותיו; שבועות, סוכות ופסח - שראשי התיבות שלהם הוא 'ססף'.

אם נוסיף את האותיות 'וי' לזעקתם של עמלק רעו כשהם רואים את ישראל החוגגים את שלשת רגלים הללו, אזי נקבל את המילה 'ויססף'. (תורת הפרשה)

במסילה נעלה

בימים ההם בזמן הזה

באחת השנים בא לפני יהודי שסבל מאד מבעיות שונות עם אשתו וילדיו, ועל כן הוא ביקש 'ברכה' למות...

כשראה את פני המופתעות מבקשתו, הוא אמר שכבר פעל בכל הדרכים האפשריות כדי להציל את ביתו, וניסה את כל השיטות השונות שהוצעו לו, אולם הוא חש שהגיע למצב שאין בידו עוד מה לעשות, ומבחינתו זהו סופו.

כיון שאותם ימים היו ימי חג הפורים, השבתי לו מענייני דיומא:

"דע לך שגם היהודים בשושן היו בטוחים שסופם המר הגיע והמן יהרוג אותם אנשים נשים וטף, אך לבסוף הקב"ה הציל אותם מגזרת השמד ויגונם הפך מצער לשמחה.

כשם שהיהודים בימי מרדכי ואסתר שמעו על הגזירה הנוראה שנגזרה עליהם ועשו תשובה על מעשיהם הרעים, צמו והתפללו לה' שיצילם מעצת המן הרשע - כך גם עליך מוטלת החובה לעשות תשובה ולהתפלל לה' שיושיע אותך מצרתך".

בחסדי שמים היהודי קיבל את דברי, מחשבותיו האובדניות עזבו אותו, וכבר למחרת בצום תענית אסתר כאשר שהה אצל אימו, התקשרה אליו אשתו וביקשה ממנו סליחה ומחילה על כל הרעה שעוללה לו עד כה.

***

ומענין לענין באותו ענין:

באחד הימים באו לפני בני זוג וטענו שמשום מה אין ביניהם שלום, והשכינה איננה שורה בתוך ביתם.

כיון שכך פניתי לאישה ושאלתי אותה:

"איך בעלך בעיניך?"

"בעלי טוב ומיוחד בעיני". ענתה האישה.

אחר כך פניתי לבעלה ושאלתי אותו:

"איך אשתך בעיניך?"

"אשתי טובה ונפלאה בעיני". השיב.

התפלאתי לשמוע שבני הזוג אוהבים זה את זה ומעריכים זה את ולמרות זאת הם חשים שאין השלום שורר בביתם, והבנתי שכנראה ישנו משפיע חיצוני שגורם לתחושתם הרעה.

לפיכך פניתי לבני הזוג ואמרתי להם:

"הסיבה לכך שאין ביניכם

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

מזרא מקדש

המדבר לשון הרע בבית הכנסת או בית המדרש עובר על מצות 'מקדשי תיראו, שזו מצוה לירא ממי ששיכן שמו בבית הזה, ואף בתי כנסת ובתי מדרש בכלל זה.

מן האוצר

מאוצרו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

האדם יכול לזכות לקירוב כמו המלאכים

"ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר". (ויקרא א' א')

איתא במדרש תנחומא "ויקרא אל משה" זה שאמר הפסוק: "ברכו ה' מלאכי גיבריכח עשי דברו לשמע בקול דברו" (תהילים ק"ג כ). "ברכו ה' מלאכיו" - אלו משה ואהרן שנקראו מלאכים, שנאמר "וישלח מלאך ויוציאנו ממצרים" רב הונא תני בשם ר' אחא, אלו ישראל שהוא אומר "גיבורי כח עשי דברו לשמע בקול דברו" שהקדימו עשיה לשמיעה כשאמרו "נעשה ונשמע", עד כאן.

עמדתי ואתבונן מהו באמת הדבר המבדיל בין האדם למלאך.

אמנם נכון כי המלאך אינו אוכל ואינו שותה והאדם אוכל ושותה, וכן המלאך אין לו אב ואם ואילו לאדם ישנם הורים. אך נראה כי ההבדל המהותי והעיקרי שביניהם הוא - כי האדם נברא עם יצר הרע כנאמר (איוב י"א ב) "עיר פרא אדם יולד" ואילו המלאך מהותו קדושה ותפקידו לשרת ולהלל את בוראו ואין בו יצר הרע.

ראינו רבים מגדולי עולם שהתהלכו בעולמות העליונים. על רבנו חיים פינטו זצוק"ל מסופר כי פעם בשעת תפילת מוסף זכה ועשה עליית נשמה. וכן הבעל שם טוב זצוק"ל בנטילת ידיים של סעודה שלישית ידע כי נפטר באותה שעה ה"אור החיים" הקדוש וזאת על ידי עליית נשמה.

לפיכך אם מקדש האדם את עצמו וכובש את יצרו, ומתעלה בתורה ויראת שמים - גדול הוא מן המלאכים שהם עומדים תמיד הכן אך ורק לשרת את בוראם ומוכנים לכל משימה שתוטל עליהם, ואילו האדם הנמצא בעולם הזה, על אף שיש לו פיתויים ותאוות כגון - לשון הרע או זימה וכן גאוה וכבוד וכו', ועם כל זה מוכן הוא לצעוק ולומר "נעשה ונשמע" ורוצה הוא רק את קרבתו של הקב"ה ואינו שת ליבו לדברי היצר הרע, הרי בודאי שמגיע לדרגה גבוהה אף יותר מן המלאכים. ועליו נאמר "גיבריכח עשי דברו". גיבור גדול הוא נקרא משום שכובש את יצרו הרע. ולכן דימה המדרש את עם ישראל לדרגת המלאכים שכבשו יצרם ואמרו "נעשה ונשמע".

וחשבתי לומר כי זהו הפירוש של הפסוק "ויקרא אל משה". מדוע לא נאמר "ויאמר" או "וידבר", אלא נראה כי "ויקרא" זו לשון שהכתוב משתמש בה עבור מלאכי השרת, כמו שנאמר "וקרא זה אל זה ואמר" "וקרא" - לשון קירבה.

"וקרא" עם הכולל עולה גימטריא "וקרב" או מלשון "קרוב", לומר לך שכשם שלמלאכים יש קירבה חזקה אל הקב"ה, כך משתמש הקב"ה באותה לשון קירבה וקורא למשה רבינו לפי שמחבב אותו וקורא לו בשמו. וקירבתו הרבה של משה רבינו לה' יתברך נובעת ממצוותיו וממעשיו הטובים.

לכן אומר המדרש "ברכו ה' מלאכיו" - אלו משה ואהרן שקרבתם אל ה' הייתה למעלה מגדר הרגיל ולא היה להם בעולמם דבר זולת קרבת האלוקים, וזה היה כל חפצם וכל עמלם בזה העולם.

לכן כאשר רצה משה רבנו להתקדש ולהיטהר - עזב אף את אשתו כיון שלא רצה שתהא לו שייכות כלשהי לעולם החומרי וחיפש רק את קרבת ה' בבחינת (תהילים ע"ג כ"ח) "ואני קרבת אלהים לי טוב".

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"ויאמר משה אל העדה זה הדבר אשר צוה ה' לעשות" (ח. ה)

אמר כן להודיעם לבל יערערו על הדבר כקרח וכעדו, בחושבם כי מלבו ומרצונו היה עושה. ומעתה אין טענה לקרח כי שוגג היה, שהרי הודיעו בשעת מעשה כי זה הדבר הוא מצות ה' ולא מלבו ומרצונו של משה. עוד ירצה על דרך אומרם ז"ל (תנחומא קרח ג) כי משה מלך היה, דכתיב (דברים לג. ה) "ויהי בישורון מלך", ותנן (קידושין לב:) מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול. והנה משה היה עושה מעשים שאסור לעשותם אפילו עבד עברי לאדונו לרחוץ אותם במים וכו' כל גופם וכל סדר המעשה, ואין לך זלזול גדול מזה. אשר על כן הקדים לומר זה הדבר אשר צוה ה', מפי ה' נאמר לי לעשותו ודוקא זה ולא אחר, כי המלך אסור לעשות כן הגם שיחפוץ למחול, כי דוקא זה הדבר, לצד שהפה שאסר מלך שלא ימחול על כבודו הוא שהתיר וצוה לי לעשות.

קולמוס הלב

אספר מעשי י-ה

פיוט לחג פורים מכ"ק רבי חיים פינטו הגדול זיע"א
(סימן: אני חיים)

אַסְפֵּר מַעֲשֵׂי יְ-הוָה, כִּי עָלִילָהּ.

בְּיָמֵי הַפּוּרִים נִסְ הָיָה, אֲשֶׁר לֹא נִהְיָה.

נִוְתַן לַיַּעֲקֹב פֶּחַ, בְּאַרְצוֹת צָר מְדוּת, אֶ-ל נֶאֱדָר בְּכַח, הָיָה הַזֶּה וַיְהִי:

בְּיָמֵי הַפּוּרִים נִסְ הָיָה, אֲשֶׁר לֹא נִהְיָה.

יַעֲצֵ הָמֶן הַרְשָׁע, לְהַשְׁמִיד אֶת עַם נִוְשָׁע, אֶ-ל שְׁבָר מְטָה רָשָׁע, כּוֹסֵי רוּיָה:

בְּיָמֵי הַפּוּרִים נִסְ הָיָה, אֲשֶׁר לֹא נִהְיָה.

חֲטָאוּ לוֹ אֲבוֹתֵינוּ, וְאֶל הַצֶּלֶם פָּנוּ, לְמַעַלְה גָּמְרוּ וְנִמְנְו, לַעֲשׂוֹת כְּלָיָה:

בְּיָמֵי הַפּוּרִים נִסְ הָיָה, אֲשֶׁר לֹא נִהְיָה.

יָדַע שׁוֹכֵן מְעוֹנִים, כִּי הֵם עָשׂוּ לְפָנִים, וְנִשְׂאָ לָהֶם פָּנִים, וְנִכְּשׁ הַחַיָּה:

בְּיָמֵי הַפּוּרִים נִסְ הָיָה, אֲשֶׁר לֹא נִהְיָה.

יְמִינֵי קָם בְּתַפְלָה, עִם בֶּן עֲמֹרָם לְמַעַלְה, וַיִּפֶן צוֹר נַעַלְה, אֶל אִמָּה עֲנָיָה:

בְּיָמֵי הַפּוּרִים נִסְ הָיָה, אֲשֶׁר לֹא נִהְיָה.

מְטָה רִשָׁע אֵישׁ הַדְּמִים, לַפְנֵי בָנִים שְׁלָמִים, נִפְלוּ מִמְרוֹמִים, לְבוֹר תַּחְתָּיָה:

בְּיָמֵי הַפּוּרִים נִסְ הָיָה, אֲשֶׁר לֹא נִהְיָה.

מסילות לאמונה

יום הפורים הוא יום מיוחד, שענייני 'בין אדם לחבירו' תופסים בו מקום נכבד, אלו אף מהווים את עיקרו של יום. ביום זה העניין של בין אדם לחבירו מתחדד מתלבן ומתברר. אין יוסכמו פורים במשך השנה שבו אפשר להתעלות בענייני בין אדם לחבירו באופן שקשה להתעלות במשך כל השנה. ומאידך גיסא ביום זה אפשר ליפול לתהום פעורה בעניינים אלו באופן קשה, יותר מבכל יום אחר בשנה.

דוגמאות? לא חסרות.

אחת מהן; דרך מצות 'מתנות לאביונים' אפשר להגיע לגבהים ביום הפורים. עיניהם של עניים נשואות למקרא מגילה, ביום זה אפשר להציל נפשות ממות לחיים ומתהום כלכלי קשה לעלייה על דרך המלך. באמצעות מצות 'משלוח מנות' אפשר ליצור קשרי ידידות חדשים ולחזק את קשרי הידידות הקיימים.

אפשר גם לפייס אדם שנפגע על ידינו באמצעות משלוח מנות ודברי פיוס המתקבלים ביום זה בקלות יתירה. אפשר לנצל את השכרות בפורים כדי לשבח את חבירו ולגלות לו את כל המחשבות החיוביות שאנו חושבים עליו. פורים הוא יום של הזדמנויות בענייני בין אדם לחבירו שאין במשך כל ימות השנה.

מאידך גיסא, השטן הוא היצר הרע, מנסה לנצל

אנשי אמונה

ארחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, אמר פעם לאדם אחד שהוא רואה עליו שהגיע שעתו ליפטר מן העולם, וכדי להנצל מן המיתה הוא מייעץ לו לצאת מן העיר, מפני שנגזר עליו למות רק בתוך העיר הזאת, ואם יצא מהעיר אזי הוא ינצל.

אותו יהודי שמע לדברי הצדיק, ויצא מהעיר כפי שצוה עליו הצדיק.

ועם כל זאת, בכל יום היה שולח אותו יהודי שלוחים אל הצדיק לשאול, אולי נתבטלה הגזירה והוא יכול לחזור לעיר. אולם כ"ק רבי חיים זיע"א שלח שיאמרו לו שלא יכנס לעיר, כיון שהגזירה עדיין לא התבטלה.

ביום אחד כאשר הגעגועים תקפו אותו, הוא החליט לחזור לאשתו ולמשפחתו, וללא קבלת רשות מפורשת מהצדיק נכנס לתוך העיר. וכך אירע שבשעה שרגליו דרכו בפתח חומת העיר, מיד הוא נפל ארצה ומת. ועל כיוצא בדבר אמרו חכמים (סוכה ג.) "רגלוהי דבר אינישאינון ערבין ביה, לאתר דמיבעי תמן מובילין יתיה".

כלומר, רגליו של האדם הם הערבים לו, להיכן שהוא רוצה ללכת, לשם רגליו מובילות אותו.

העצמית. ע"י שמבטלים את הכבוד העצמי ע"י שתיית היין, אז נפתח הלב ואפשר להשפיע אהבה ואחוה זה לזה.

גאון עוזינו ראש גולת בבל, רבינו יוסף חיים זיע"א, כותב משל נפלא בספרו "בן יהודיע" למסכת עירובין; מעשה בשיכור שהלך ברחוב העיר ומצא שר רוכב על הסוס. ניגש הלה אל השר וביקש ממנו לרכוש את הסוס במאתיים זוז. הסכים השר להצעה וקבע עם האיש להיפגש למחר על מנת למכור לו אתהסוס.

כשעבר היום וזה לא הגיע, שלח השר את אנשי המשטרה שיביאו את האיש אל ביתו.

כיון שהגיע, שאל אותו השר; "היכן הם מאתיים הזוזים תמורת הסוס שביקשת לרכוש ממני?"

השיב לו אותו האיש; "אלך ואמלך בסרסור".

אמר לו השר; "והלא לא היה שום סרסור במכירה זו".

אמר לו האיש; "שיכור הייתי, והיין היה הסרסור בינינו..."

כיון ששמע כך השר פטרו לשלום.

הכלל היוצא מזה הוא שהיין גורם לשני דברים; הוא מסיר את מחסום הבושה והפחד, ובכך מתגלה פנימיות הלב. מי שיש לו בליבו אהבת ישראל, רק אינו יכול ללכת ביום רגיל ולהראות אהבתו וחובתו לבני ישראל הרי טוב לו שישתכר ויוכל לבטא את חובתו לבני ישראל. ובכך יבטא את הטמון בליבו וירבה אהבה וחובה בין בני ישראל.

אולם מאידך גיסא מי שאינו מרגיש בליבו אהבת ישראל שלימה. אם יש לו טינה בליבו עלמאן דהו, אין לו להשתכר בפורים כיון שאותה טינה יכולה לצאת מן הלב החוצה. ובכך יעשה את היפך מטרת הפורים.

את ההזדמנויות הללו גופא כדי להפיל את האדם ברשתו. ישנם הלכות רבות בענייני בין אדם לחבירו שפורים הוא היום שאפשר להכשל בהם יותר מבשאר ימות השנה.

הנה הגמרא מספרת (חגיגה דף ה.) שרב ינאי ראה אדם שנותן צדקה לעני בפרהסיה ואמר לו: מוטב שלא היית נותן כלל ממה שהיית נותן בפרהסיה. נמצא שהנותן לעני 'מתנות לאביונים' בפרהסיה יכול להכשל ח"ו.

ישנם כאלו המנצלים את השכרות בפורים כדי 'לסגור חשבונות' עם חברים. בכל חברה שיש בה כוחות שונים וניגודים, ישנם כאלו המנצלים את המצב כדי להשמיע באזני חבירו את מה שהוא חושב עליו או רוצה לומר לו, רק אין לו את ההזדמנות. כך אפשר להיכשל בבת אחת בשורה שלימה של איסורים: לא תונו איש את עמיתו, לא תשנא את אחיך בלבבך, לא תישא עליו חטא, לא תיקום ולא תיטור. וכמובן שמתחת לכל אלו מסתתרת גם שמחה לאיד, והאיסור של 'המתכבד בקלון חבירו' שהוא מאבד את חלקו לעולם הבא.

רבינו ישראל מסלנט היה נוהג להשתכר בפורים. הוא היה אומר ש'פורים-כפורים' - כשם שביום הכיפורים מבטלים את הגוף ע"י חמשת העינויים, כך בפורים מבטלים את הכבוד העצמי. אם ימצא אדם גדול שישתכר בפורים ויבא אי מי ויאמר לו במצב כזה דברים אשר אינם לפי כבודו הרי הוא בגדר אפיקורס.

כל האשמה ביין

עיקר מטרת שמחת פורים הוא לאחד ולהרבות באהבה ואחוה. התפקיד של היין הוא לבטל את החשיבות שכל אדם מרגיש בעצמו. אחד מן הדברים הגורמים פירוד בין אוהבים ורעים הוא הרגשת החשיבות

